



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 504/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Grassina s. r. o., Panenská 24, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžf 34/2012 a jeho rozsudkom z 13. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Grassina s. r. o., odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti GOSTAN, s. r. o., Trenčianska 57,

Bratislava (ďalej len „pôvodná sťažovateľka“) zastúpenej advokátkou JUDr. Luciou Halvoňovou, Na vŕšku 2, Bratislava, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžf 34/2012 a jeho rozsudkom z 13. júna 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Ústavný súd z údajov uvedených v Obchodnom registri Slovenskej republiky (ďalej len „obchodný register“) zistil, že pôvodná sťažovateľka zanikla 30. januára 2014 zlúčením, pričom jej právnym nástupcom sa stala obchodná spoločnosť NDP SLOVAKIA s. r. o., Potočná 9, Piešťany. Z údajov uvedených v obchodnom registri ústavný súd ďalej zistil, že obchodná spoločnosť NDP SLOVAKIA, s. r. o., taktiež zanikla 20. júna 2014 zlúčením s obchodnou spoločnosťou Grassina s. r. o., Panenská 24, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorá je jej právnym nástupcom, a teda aj právnym nástupcom pôvodnej sťažovateľky.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) alebo Trestného poriadku.

Podľa § 107 ods. 4 OSP ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

V súlade s § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde ústavný súd pokračoval v konaní so sťažovateľkou.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Daňový úrad Považská Bystrica (ďalej len „správca dane“) dodatočným platobným výmerom č. 670/230/32965/2011/Kav z 26. januára 2011 znížil pôvodnej sťažovateľke ako platiteľke dane z pridanej hodnoty nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie december 2008 zo sumy 46 981,91 € na sumu 163,05 €. Proti tomuto rozhodnutiu podala pôvodná sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím sp. zn. I/226/16729-109684/2011/994159 zo 17. októbra 2011 tak, že rozhodnutie správcu dane potvrdilo.

Proti rozhodnutiu žalovaného podala pôvodná sťažovateľka žalobu Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“), ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti označeného rozhodnutia žalovaného. O žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 S 94/2011 zo 17. apríla 2012 tak, že ju zamietol. Proti označenému rozsudku krajského súdu podala pôvodná sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom sp. zn. 8 Sžf 34/2012 z 13. júna 2013 tak, že ho potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky „... rozhodnutia daňových orgánov, s ktorých závermi sa stotožnili aj súdy sú založené na:

... nesprávnom výklade ustanovení o daňovej kontrole, predložené listinné dôkazy žalobcom klasifikujú ako nepodstatné, resp. ich úplne ignorujú a na druhej strane požadujú listinné dôkazy, ktorými daňový subjekt ani disponovať nemôže,

... ignorujú záväznú judikatúru Európskeho súdneho dvora týkajúcu sa takmer totožných prípadov,

... v zmysle svojich právoplatných rozhodnutí vybrali niekoľkomiliónovú daň z obchodného prípadu, ktorý je podľa týchto rozhodnutí fiktívny!

... namietané rozsudky súdov sú nielen nesprávne, ale aj nedostatočne odôvodnené, pričom samotný výklad právnych predpisov uskutočnený všeobecnými súdmi vykazuje značný stupeň arbitrárnosti, keďže je účelový a jednostranne zameraný v prospech argumentácie žalovaného, za súčasnej absencie úvah, ktorými sa súdy spravovali pri hodnotení dôkazov, čo determinovalo ich následnú nepresvedčivosť...“.

Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti uviedla, že v jej veci konajúce súdy sa nezaoberali jej argumentáciou o porušení relevantných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov upravujúcich zákonné lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Poukázala najmä na to, že *„Spolu trvala daňová kontrola viac ako 1 rok a 4 mesiace (!) Vzhľadom na zákonnú lehotu na vykonanie daňovej kontroly, ktorá je maximálne 12 mesiacov je celá daňová kontrola nezákonná, týmto momentom je nezákonný aj protokol o daňovej kontrole a všetky nadväzujúce rozhodnutia, čo je samo o sebe dôvodom na zrušenie namietaných rozhodnutí daňových orgánov.“*. Na podporu svojich tvrdení o nezákonnom postupe daňových orgánov poukázala aj na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010 z 29. júna 2010.

Sťažovateľka namietala tiež to, že konajúce súdy nerešpektovali relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, pričom svoje rozsudky v tomto smere dostatočne neodôvodnili. Argumentovala tým, že v prerokúvanom prípade sa nepotvrdilo podozrenie o jej zapojení do karuselového podvodu, preto „treba rešpektovať závery Súdneho dvora napr. v rozsudkoch v spojených prípadoch C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronics) a C-484/03 (Bond House), podľa ktorého nárok na odpočítanie DPH na vstupe nemôže byť ovplyvnený skutočnosťou, že v reťazci dodávok je iná predchádzajúca alebo následná transakcia zaťažená daňovým podvodom, o ktorom platiteľ nevie alebo nemôže vedieť.“

Neopomenuteľným rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 21. 6. 2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11, ktorého podstata spočíva v tom, že daňové úrady nemôžu od podnikateľov chcieť, aby preverovali dodávateľov“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka poukazovala na zásadu zákonnosti daňového konania a tiež na rozloženie dôkazného bremena v tomto konaní a dala do pozornosti záver najvyššieho súdu, že dostatočne nepreukázala existenciu dodaného tovaru, pričom v záverečnej časti sťažnosti uviedla, že *„... daňové orgány ako aj súdy, napriek rozsiahlym skutkovým zisteniam urobili účelový a jednostranný záver v náš neprospech, pretože požadujú od daňového subjektu dôkazy nad rámec jeho zákonných povinností, pričom ony*

sami sú povinný konať len v medziach a na základe zákon a súčasne mu vytykajú skutočnosti, ktoré súvisia s podnikateľskou aktivitou iných podnikateľských subjektov, a to napriek tomu, že naša obchodná spoločnosť s nimi nebola ani v žiadnom obchodnom vzťahu...

Porušovateľ obdobne ako krajský súd v namietanom rozsudku pomerne obsírne citoval ustanovenia zákona o správe daní a zákona o dani z príjmu, ale bez toho, aby v súlade s ústavne formulovaným princípom ústavne konformného výkladu správne vyložil ich obsah a zmysel.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8Sžf/34/2012 bol porušený článok 46 ods. 1 v spojitosti s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2, článkom 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1, článkom 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. 6. 2013 sp. zn. 8Sžf/34/2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Obchodnej spoločnosti GOSTAN, s. r. o. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie JUDr. Lucia Halvoňová,... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podaním doručeným ústavnému súdu 25. júna 2014 právna zástupkyňa pôvodnej sťažovateľky oznámila, že 24. júna 2014 jej bolo doručené vypovedanie plnej moci zo strany obchodnej spoločnosti NDP SLOVAKIA s. r. o. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd listom z 25. júna 2014 vyzval sťažovateľku, aby oznámila, či trvá na sťažnosti podanej pôvodnou sťažovateľkou, ako aj na predloženie splnomocnenia pre advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, a to v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Nedoručená zásielka s uvedeným listom bola 17. júla 2014 vrátená ústavnému súdu s poznámkou „*adresát neznámy*“.

Podľa § 48 ods. 2 OSP ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Ústavný súd v súlade s označeným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku považoval výzvu z 25. júna 2014 za doručenú sťažovateľke dňa 20. júla 2014 a konštatoval, že nie sú splnené podmienky na konanie o sťažnosti vzhľadom na to, že sťažovateľka nie je právne zastúpená, t. j. jej sťažnosť neobsahuje zákonom predpísané náležitosti.

Vzhľadom na nesplnenie podmienky obligatórneho právneho zastúpenia sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom v ním určenej lehote ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014